

Skibe, som ere Sedygtige, er der ingen Fare for Lilsynet; det er ikke ganske beroligende i saa Henseende. Ved denne Lov vil Alt afhænge af Skibsinspektøren; Alt vil afhænge af denne ene Mand. Der er ganske vist her tillige institueret en Besigtigelseskommission, men Forholdet vil i Almindelighed være saaledes for Skipperen, at det gaar ham ikke at appellere til Besigtigelseskommissionen. Selvfølgelig komme, hvis Stopningen bifaldes, alle Omkostninger og alt Tab ved Synet, ved Stopningen, paa Skibsførerens Side, og i det heldige Tilfælde, at Skibet atter frigives, er det ingenlunde dermed ogsaa givet, at Skipperen er fri for at betale de Omkostninger, der ere forbundne med Synet, og dermed er det langt fra heller ikke Tilfældet, at han faar Erstatning for den Skade, Stopningen har voldet ham. Nei, efter at Skibet er frigivet, skal Kommissionen tillige afgive Erklæring om, at der ikke har været nogen tilstrækkelig Grund til at foretage Stopningen; først derefter bliver der Tale om enten helt eller delvis fra Statens Side at bestage i Omkostningerne ved Stopningen, og om hel eller delvis Erstatning. Nu tror jeg nok, at man vil indrømme, naar Forholdet er saadant, og naar man ser hen til, at det er Staten, der ansætter Inspektørerne, og at det er Staten, der ansætter Besigtigelseskommissionen, at man kan gaa ud fra, at Besigtigelseskommissionen i Almindelighed meget nødig vil gaa til at underkjennde den Stopning, som Inspektøren har foranstaltet. Ministeriet har selv haft en Erkjendelse deraf. I den Instrux, som skal udarbejdes for Inspektøren, skal det indskræpes ham, at hans Erkjendelse maa være saaledes, at den ikke bliver omstyrret af Besigtigelseskommissionen. Deri ligger, tror jeg, som jeg har fremhævet, at man kan gaa ud fra, at Besigtigelseskommissionen meget nødig vil gaa til at underkjennde den Stopning, som Inspektøren har foranstaltet. Jeg ser derfor ikke rettere end, at hele Lovens Bestyrelse, hele Lovens Forstaaelse og dens Udforelse, den Gavn og den Skade, den vil volde, bero ubelukkende paa den ene Mand, paa Inspektøren. Nu vil Enhver, som kjenner blot Noget til disse Forhold, indrømme, at det bliver et mærkeligt Skib, om hvilket man ikke kan sige, at det har en eller anden Feil, som ikke theoretisk betragtet har en eller anden Feil, og hvor der altsaa vil kunne være Tale om noget Saadant, som jeg ovenfor har nævnt. Derfor er efter min Mening den vigtigste Bestemmelse i hele Loven den med Hensyn til Inspektøren. Paa Valget af ham beror det, om Loven vil gjøre Gavn eller Skade. Forslagsstillerne have derfor ønsket, at den Bestemmelse kom ind i Loven, at Inspektøren skal være en Mand, som har været Fører af Skib i mindst 5 Aar, for derved at give de Søfarende en Beroligelse for, at de virkelig faae deres Skib bedømt af praktiske Mænd. Naar den erede Ordfører nu i sit Foredrag ansøgte, at det vilde være

en Fornærmelse mod Ministeren, at man her satte en Indskrænkning i det Valg, han havde at træffe mellem dem, han vilde ansætte til Inspektører, saa er dette selvfølgelig langt fra Tilfældet. Vi kunne vel trygt gaa ud fra, at den høitærede Minister lige saa sikkert som vi ønske, at Skibsinspektørerne blive praktiske Mænd, men hvem der fremtidig kommer til at bestaae i Indvigningsministerpladsen, ved man jo ikke Noget om. Selv om vi i den Henseende have Tillid til den nuværende høitærede Indvigningsminister, kan dette jo ingenlunde nu siges at skulle vedblive at være Tilfældet for alle hans Efterfølgere, og under alle Omstændigheder maa det jo være klart, at det bliver en overordentlig Beroligelse for de Søfarende, at de forud vide bestemt, at det bliver praktisk dygtige Mænd, Folk, der virkelig kjende Tingene, som de faae til at bedømme deres Skibe. Naar Vædringsforslaget gaar ud paa, at Vedkommende skal have faret i udenrigst Fart, er denne Bestemmelse selvfølgelig sat ind, fordi man antog Loven kun kom til at gjælde for Skibe i udenrigst Fart. Naar der kun er sat 5 Aar, saa er det, fordi man har været villig til ikke at stille for store Fordringer. Det kunde mulig siges af flere her i Thinget, at det var for kort en Tid, at det var ønskeligt at faae den længere, i saa Fald have Forslagsstillerne selvfølgelig ikke Noget derimod, man har ikke stillet Fordringerne høiere end man antog, at Thingets Flertal kunde gaa ind paa den. Jeg maa her berøre en Uttring fra den erede Ordfører; han mente, at naar der her blev Tale om at henlægge Lilsynet med Dampfartstøjer under Skibsregistreringskontoret, saa skulde det være en Hindring for dette Vædringsforslags Bestaaelse. Jeg fatter ikke ganske, hvad den erede Ordfører mener dermed, thi fordi Lilsynet med Dampskibe henlægges under Skibsregistreringskontoret, er dermed ingenlunde sagt, at den Mand, der sættes til i det Hele taget som Inspektør at føre Lilsyn med Handelskibe, særlig skal have med Dampskibler og Lignende at gjøre, men i det Hele taget kan man vel nok gaa ud fra, at de, der kjende til Handelskibe, kjende ikke saa lidt til Dampskiblen. Jeg maa dernæst sige et Par Ord om Vædringsforslag Nr. 2. — Det høie Thing vil have set, at der i Udvalget er nogen Uenighed med Hensyn til den Ret, Mandskabet skal have til at forlange Syn af Skibet, selv om Skibsinspektøren ikke vil foretage nogen Stopning. En Del af Udvalget vil kræve, at der blandt det Mandskab, der forlanger Syn, skal være en Befalingsmand, en anden Del af Udvalget vil ikke stille denne Fordring. Det Vædringsforslag, her er stillet, gaar ud paa at mægle mellem disse to modstridende Anskuelser. Jeg tror, at det maa indrømmes, at man ikke maa ønske, at der gives Umyndige denne store Ret, der her gives Mandskabet. Man har tidligere set Tilfælde, hvor Mandskabet er blevet